

[Svend Auken]

storiens største oplæg, århundredets plan. Det er desværre, set med mine øjne, blevet til en traditionel omgang borgerlig fordelingspolitik: skattelettelser til den øverste femtedel af befolkningen, finansieret af familier i nye huse, lejerne, pensionisterne, de arbejdsløse, lavtlønnede lønmodtagerfamilier, arbejdsløshedsforsikrede, fagorganiserede og mennesker, der har langt til arbejde.

Lettelserne skal også betales af de 60.000 offentligt ansatte, hvis job regeringen vil nedlægge i løbet af de næste 4 år. Hvordan tror regeringen egentlig det opleves, når man nu taler om Danmarkshistoriens største oplæg, at en vigtig finansieringskilde er, at der skal nedlægges 60.000 job? Er der virkelig 60.000 overflødige hjemmehjælpere, sygehjælpere, politifolk, jernbanefolk osv. i det danske samfund? Hvis vi skal have løst disse problemer – og det er vi jo enige om – med arbejdsløshed og gæld osv., synes jeg, man skal være retfærdig over for alle grupper og ikke nedvurdere en bestemt gruppes arbejdsindsats.

Alle de grupper, jeg har nævnt, skal betale omkostningerne. Og så venter statsministeren endda fromt, at de frivilligt derefter skal bidrage til løntilbageholdenhed og øget opsparing.

Regeringens plan bør ikke og kan ikke gennemføres. Socialdemokratiet siger utvetydigt nej til filosofien bag »århundredets plan«. Det samme siger heldigvis fagbevægelsen og kommunerne på de områder, der vedrører dem. Vi er derimod stærkt optaget af, at der bliver gjort noget her og nu for at løse de økonomiske problemer på en sådan måde, at det sker med accept fra befolkningen, fordi løsningerne virker, fordi de er retfærdige, og fordi der er en meningsfyldt rolle for det enkelte menneske i løsningerne.

I vores oplæg »Gang i 90'erne« har vi søgt at regne på, hvad der egentlig er nødvendigt for på samme tid at gå i gang med at betale af på udlandsgælden, mindske antallet af arbejdsløse og forbedre det overbelastede indkomstskattesystem. Vores oplæg giver svaret, også svaret på den skattemæssige udfordring fra det indre marked, og det håber jeg vil tilbagegive det danske samfund en tro på fremtiden og betyde en saltvandsindsprøjtning, samtidig med at vi bevarer og fornyr velfærdssamfundet.

Vi ønsker at få et Danmark igen, hvor der er plads til alle, og hvor der er brug for alle, et

mangfoldighedens Danmark, hvor vi tør stille krav til mennesker, og hvor idealerne om fællesskab og solidaritet mellem danskerne ikke svigtes. Vores forslag er ikke en patentløsning, det er ikke nogen gavebod. Vi strør ikke om os med, at der er penge til alle kernevælgerne, men vil føre en realistisk politik med et retfærdigt perspektiv.

Vores politik stiller krav til alle om at være med. Vi foreslår en forhandlet indkomstpøolitik, der i kraft af sænkning af afgifter og takster sikrer reallønnen for hele befolkningen og sikrer væsentlige forbedringer for børnefamilierne, også selv om lønstigningerne bliver meget små, fordi det er nødvendigt af hensyn til at få vores konkurrenceevne i orden. Vi skal have forbedret konkurrenceevnen i de næste 6 år. Vi glæder os over, at alle – jeg tror faktisk alle – lønmodtagerorganisationer, der har udtalt sig, har givet tilslutning til Socialdemokratiets forslag herom.

Vi foreslår en aktiv erhvervspolitik, der følger den forbedrede konkurrenceevne op med udvidede muligheder for risikovillige investeringer. Et vigtigt element heri er en pensionsreform for hele befolkningen.

Vi foreslår også en aktiv uddannelses- og beskæftigelsespolitik med tilstrækkeligt med uddannelses-, praktik- og arbejdspladser. Hvordan mon ikke de 13.000–14.000 unge og deres familier vil opleve det, når de unge nu omsider er færdige med deres eksamen her til sommer og der så alligevel ikke er plads til dem i det videre uddannelsesforløb? Vi har stillet forslag om en realistisk plan for afvikling af adgangs-begrænsningen.

Eller hvordan vil de mange unge opleve det, der ikke kan fuldføre deres erhvervsmæssige uddannelse, fordi vi ikke kan finde 12.000–13.000 praktikpladser til dem? Ønsker vi at stille krav, må vi også stille krav – vi, der er i arbejde – til dem, der har virksomheder, om, at de er med til at løse de unges problemer.

Satser vi ikke på den ungdom, der er her i dag, kommer vi til at mangle dens viden, kunnen og engagement i fremtiden. Unge mennesker oplever det samfund, de kommer ud i, ikke som et rigt samfund, ikke som et samfund med masser af valgmuligheder, men som et samfund, hvor den ene dør efter den anden systematisk lukkes for dem. Det er en vigtig opgave for os at satse på de unge.